

גולדרי האון
הנסיכה היהודיה

ג'ידי דיוויים
פצצה של מרץ

מרי טיילר-מור
מיפצצת מעודנת

חדש. אבל הוצג בישראל רק השנה. הבמאי, מארקו פרי, הוא אחד היוצרים המוזרים ביותר של הקולנוע, מעין נביא זעם-וחורבן חסר פשרות, שאב כנראה חלק מן ההשראה שעה שחי בספרד, ממקורות דומים לאלה של בוגואל, חוס של קוף הוא תחזית של סוף העולם על חופי ניו-יורק, כאשר העכברים אוכלים את התרבות המתנוונת של האדם, ורק האשה נותרת בסוף על החול, מול השמש השוקעת. בתבל שבה התרבות הגברית נכשלה כישלון חרוץ, העוצמה החזותית של הסרט, וכמה מן הסצנות הסוטות בו בוודאי לא היו יכולות להיות לטעם הכל, אבל אין ספק שמדובר כאן בביטוי עז של איש קולנוע יוצא דופן.

באשר לשחקנים, השמות הצצים מיד הם של פיטר אוטול, שזכה השנה

סימי ספייבג
התבררות נפשית

גינה רודנרס וג'ון אדאמס ב"ג'נוריה"
הדליקה את המטן

רוניקה פאפ
פניה הנפלאות

מישנה אחרים לא בלטו די הצורך, מילבד שניים: שני אלילי הפופ המפורקים מול המצלמה על-ידי יוצר הכוכבים בכוכב עולה. בין השניים, הפליא פיטר גאלאגר כמלצר נבוך, וחסר כישרון, שלומד את סודות המיקצוע ומשיר לאט אבל לבטח את הביישנות הטיבעית שלו, כדי לפרות מברווזון אלמוני לחיה אלביסית טורפת, שהבימה והקהל מונחים בכיסה.

בין שחקניות המישנה, את הרושם העז ביותר הותירה דולי פארטון. ברעמת השערות הבלונדיות שעל ראשה, ובחזה המשתפך שלה, הפכה כבר זמרת זו לאילית מין וקאריקטורה גם יחד, שזכתה להצלחה רבה בהופעות אישיות וגם בטל-וויזיה האמריקאית. מתשע עד חמש היה סרטה הראשון, ותפקיד המזכירה שהכל חושדים בכשרותה ביגלל הופעתה החיצונית, גינה, היווה לא רק המשך אלא גם הירייה על הצדק שבתדמית שנוצרה סביבה בכלל. ושהיה כאלה שסברו כי שתי הברותיה המפורסמות ביותר, ג'יין פונדה וליילי טומלין, כבר הזהירו יותר בעבר, ברור היה מעל לכל ספק שזהו אולי סרטה הראשון של דולי, אבל בשום פנים ואופן לא האחרון. **עדנה ודן פיינרו**

עתה בארץ, פצצה של מרץ וחן שמילאה את הקריירה הנפלאה שלי בתוכן וחיוניות. אבל נראה שמכולן, זאת שוקפה לזכותה השנה את פריצת הדרך החשובה ביותר, היא ג'סיקה לאנג'. הדוגמנית הבלונדית, שהיתה אהובתו של קינג קונג, לא עוררה עד עכשיו אמון רב, כשחקנית. לכל היותר, התייחסו אליה כאל קולב נעים למראה שאפשר לתלות עליו כל מיני בגדים יפים, והנה, בדורר מצלצל פעמיים, היא מסירה מעצמה את כל המחלצות ולובשת חלוקי בית מרופטים, מוותרת על איפור, ועם זאת מפיתה בתוך הדמות של אשה צמאה לאהבה כל-כך הרבה ערגה, תשוקה, ועם וכמיהה הייתה לבן-זוגה, ג'ק ניקולסון, שאפילו כוכבו הוזהר עומעם. וזהו, לכל הדעות, הישג לא מבוטל.

תפקידי מישנה היה קשה יותר למצוא השנה. אפשר, כמובן, להתייחס לאחד או שניים מבין שלושת הישישים הווירטואוזיים, לי שטראסברג, ג'ורג' ברנט וארט קארני (בשוד שנות השמונים) כאל שחקני מישנה, אך האמת היא שהם החריזו את הסרט, יחדיו, היגיע בנגט במטרו האחרון ודאי היה יותר משחקן מישנה. כך גם סטיב ריילסבק בהכפיל. שחקני

הצעיר שכורע תחת תחושת האשמה על מות אחיו, ואינו מוצא ניהומים אצל אמו שמנסה למחוק את העבר מתודעתה, כי אנשים פשוטים. באורח מגוחך למדי, זכה האטון בפרס האוסקר על תפקיד מישנה, למרות שהן מבחינת החשיבות, והן כמה שנוגע לזמן שהוא מופיע על המסך, תפקידו הוא המרכזי והחשוב ביותר בסרט כולו.

פצצת הסכס

המוכשרת

רשימת השחקניות הבולטות השנה ארוכה במיוחד. ורוניקה פאפ הונגרי גרית ופניה הנפלאות מאנג' ורה, מרי טיילר-מור, המיפצצת המעודנת והנאה ביותר למראה באנשים פשוטים, גולדי האון, הנסיכה היהודיה שלומדת להיות אשה משוחררת בטוראית בנג'מין, סימי ספייבג, שעוברת על המסך את תהליך ההתבררות הנפשית של הזמרת לורטה לין בבתו של כורה הפחם, ג'ינה רולנדס, שהדליקה את המסך במילחמתה הפרטית במאפיה בגלוריה, ג'ידי דיוויס, המבקר

לתפקידו הטוב ביותר מזה זמן רב, כבמאי בהכפיל, וכמובן, כמו תמיד, רוברט דהי גירו, שהחליף שוב אישיות מן הקצה אל הקצה, כדי לחדור לתוך דמותו של אדם אשר האלימות היא אמצעי הביטוי היחיד שלו, בשורר הזועם. בין השמות הפחות מוכרים צריך להצביע על ריי שארקי, שלא הצליח להציל את וילי ופיל של פול מאורסקי, אבל לעומת זאת הותיר רושם עז בקלילות התנועה, בורניות, בביטחון המעורב בחרדה, וביכולת שלו לשחק, לשיר ולרקוד בכוכב עולה. שם נוסף שבלט השנה, ולו רק בשל ההבדל העצום שבין שני התפקידים שבו נראה, היה ז'ארא דפארדייה, כגבר גולמי על כל קסמיו ומיגבלותיו בחלום של קוף, וכשחקן מאוהב ושונא גרמנים במטרו האחרון. עם זאת, ההפתעה, ואולי גם המישחק המעמיק, משום שהיה גם המאפק ביותר, הוגש על-ידי צעיר בן 20, שמעטים ידעו על קיומו קודם לכן. סימוני האטון, בנו של שחקן קולנוע שהלך לעולמו, היה